

46.4 Hv

HVIDOVRE KOMMUNES
LOKALHISTORISKE ARKIV
Medborgerhuset
Hvidovrevej 280
2650 Hvidovre

HVIDOVRE LOKALHISTORIE

Hvidovre Lokalhistoriske Selskab

Indhold

Kære læser	side 3
Da jeg var barn... .. Af Poul Sverrild	side 5
Uddrag af en københavnerdrengs optegnelser	side 10
Af Knud Weile	
Arkivets årsberetning 1993	side 24
Af Poul Sverrild	
Selskabets nye formand	side 34
Af Hans Chr. Thomsen	
Medlemsmøder	side 36
Åbent Hus	side 38
Den ny bestyrelse	side 39

HVIDOVRE LOKALHISTORIE udgives af Hvidovre Lokalhistoriske Arkiv og Hvidovre Lokalhistoriske Selskab. Det udkommer fire gange årligt og tilsendes selskabets medlemmer.

Redaktion: Hans Chr. Thomsen
 Adresse: Lokalhistorisk Arkiv
 Mødborgerhuset, Hvidovrevej 280
 2650 Hvidovre
 Tlf. 31 78 02 22 lok. 227

ISSN 0902-3046

Kære læser

Så er Selskabets generalforsamling overstået og bestyrelsen har konstitueret sig selv.

Formand blev Dan Olesen, og der er en præsentation af ham inde i bladet.

Så er der kommet 2 nye bestyrelsesmedlemmer. Den ene er en gammel kending, nemlig Knud Weile, der været i bestyrelsen før. Den anden behøver næppe en nærmere præsentation, idet der er tale om forhenværende Borgmester Inge Larsen. Som suppleant er endvidere valgt Esther Hansen, der er gammelt medlem af selskabet, ligesom hun har deltaget aktivt i mange arrangementer, herunder bl.a. Rytterskoledagene.

Der er en liste over den ny bestyrelse på side 39, og **selskabets nye vedtægter**, der blev vedtaget på generalforsamlingen, er placeret midt i bladet som **riv-ud-sider**.

Dette første nummer i 1994 vil som noget nyt starte en erindringsserie. Den første i rækken af erindringer er skrevet af bestyrelsesmedlem Knud Weile. Offentliggørelsen af den er resultat af et nyt samarbejde mellem Arkivets erindringsgruppe og nærværende blad, og der vil komme bidrag fra deltagerne i erindringsgruppen i de næste 8 numre.

Forsidebilledet er fra Knud Weiles erindringsartikel, og den ny bestyrelse er portrætteret på **bagsiden**. Personerne er fra venstre: Viggo Noach, Dan Olsen, Kjeld Jørgensen, Knud Weile, Hans Chr. Thomsen, Ester Hansen, Per E. Hansen, Inge Larsen, Eigil Jørgensen.

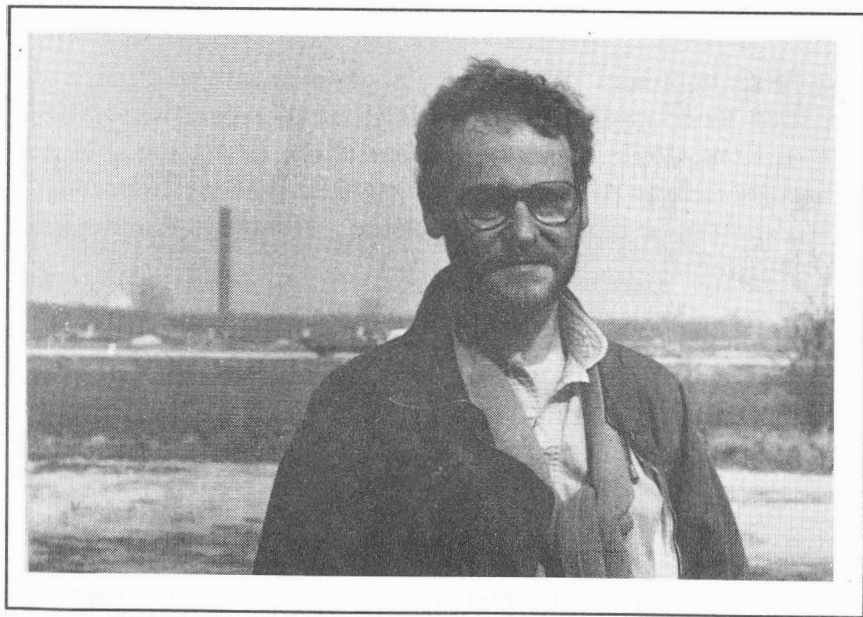
PS

Videoen "I Jens Tid", der blev vist på generalforsamlingen, var

teknisk set en katastrofe. Hverken mere eller mindre. Underteksterne kom overhovedet ikke med, og i nogle scener kunne man ikke se Jens Kristensens hoved. Optagelserne så ud som var de filmet gennem en linse oversmurt med vaseline, og farverne lignede noget, der var smidt på af Dansk Blindeinstitut. Den rædselsfulde kvalitet skyldtes det TV-apparat selskabet havde fået stillet til rådighed. Dertil kom, at den udleverede videomaskine viste sig ikke at virke, så der i hast måtte fremskaffes en alternativ, der ikke passede til udstyret.

For dem, der er interesseret i at se videoen i den rigtige tekniske udgave, skal det oplyses, at den kan lånes på bibliotekerne, idet de har købt 5 eksemplarer af den.

Deres Redakteur
Hans Chr. Thomsen

Da jeg var barn...

Af Poul Sverrild

"Næ, i gamle dage, da jeg var barn, da var der rigtig fattigdom til."

"Det var noget helt andet, da jeg var barn, dengang lærte man virkelig noget i skolen."

□

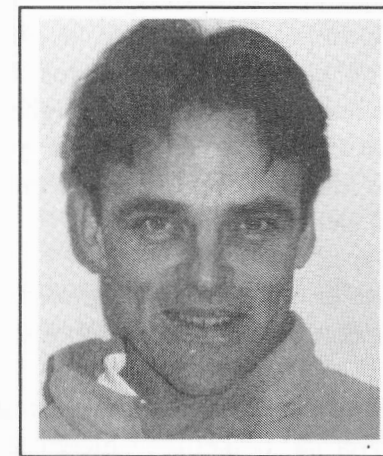
Erindringer er vi fælles om at have, men vi har hver vores. De er en central del af os, og uden dem ville vi ikke være mennesker. Den

officielle historie, som skrives i historiebøgerne er samfundets fælles erindring om det, der var, som vi mener, det skal huskes. Gang på gang møder vi det fænomen, at mennesker, der var med til noget betydningsfuldt, ikke kan genkende det, når det bliver beskrevet i historiebøgerne.

"Sådan var det jo slet ikke", er en reaktion, der ofte høres fra de mennesker, der selv var med. Det gælder for eksempel for besættelsestidens historie. Her hører man gang på gang repræsentanter for modstandsbevægelsen stille sig op og angribe de historiebøger, der beskriver det, som skete.

Så må man spørge sig selv om, hvad der er rigtigt, og undersøger man selv sagen, vil man som oftest finde ud af, at det er historiebogen, der har mest ret.

Det er eksempler, der viser svagheden ved erindringer, men erindringerne har fordele og styrker, der kommer frem på anden led. Selv om erindringen objektivt tager fejl, så ændrer det ikke ved det forhold, at det er sådan, den enkelte har oplevet det, der er sket.

Erindringens største styrke ligger i virkeligheden netop her, at den demonstrerer, at der ikke er én sandhed, én virkelighed.

I barndomserindringer er erindringer om skolen et glimrende eksempel på dette forhold. Forestillede man sig, at samtlige elever i en klasse beskriver deres skolegang, vil man få lige så mange billeder af skolens virkelighed, som der er elever. For nogle var det en god skole, for andre en dårlig skole. For nogle var læreren en hård hund og for andre en venlig og retfærdig person. Hvad er så sandheden?

Der er ingen.

Der er blot erindringer om forskellige virkeligheder, der er oplevet af den enkelte med samme sandhedsværdi.

□

Hvad skal vi så med erindringer, når de giver så forskellige billeder af den samme ting? Bliver det ikke bare umuligt at skrive "rigtig" historie?

Det er klart, at det bliver sværere at skrive historie, når man skal forsøge at tage hensyn til de meget forskellige vurderinger, der foreligger i erindringerne, men brugt rigtigt bliver de til en styrke.

Lokalt må det for eksempel være slut med blot at konstatere, at Hvidovre Skole i mellemkrigstiden var en fremragende skole, hvis kvalitet kunne måles på, at elever, der kom fra København til Hvidovre i almindelighed blev flyttet en klasse ned.

Ved hjælp af skoleerindringer fra tiden må vi i dag bløde vores opfattelse op og konstatere, at Hvidovre Skole i denne periode nok var en fremragende skole i henseende til indlæring, men kun for børn, der var tilpasset de stramme normer og den moral, som skolen repræsenterede. Det var for eksempel ikke nogen fremragende skole, når det handlede om at sikre børn lige muligheder for uddannelse.

**Der er ikke
én sandhed,
én virkelighed**

Erindringernes store styrke ligger altså i, at vi tvinges til at forholde os mere nuanceret til det, der er foregået. Ikke hvorvidt noget er foregået, for det kan undersøges og konstateres, men hvorfor, det er sket, og hvad det betød, at det skete.

Endnu en stærk side ved erindringer er, at de gør historien nærværende og levende gennem eksemplets styrke. Det er ulige mere spændende og oplysende at få at vide, hvordan livet formede sig i fattigdom, end det er blot at få at vide, at folk var fattige. For eksempel bliver det så pludselig klart, at fattigdom omkring århundredskiftet så helt anderledes ud end fattigdom tager sig ud i dag. Men det ændrer ikke ved fattigdommen i dag, det gør bare, at man igen tvinges til at forholde sig nuanceret og dermed mere indsigtfuldt overfor begrebet fattigdom.

□

Erindringer er som ovenfor antydnet en vigtig kilde også til Hvidovres historie, og derfor har arkivet gennem årene gjort et stort stykke arbejde for at samle erindringer ind.

Det er først og fremmest sket gennem interview-kampagner, hvor arkivet har skabt samlinger om f.eks. Hvidovre i mellemkrigstiden og i 1950-erne. Det er en type erindringer, der er kendetegnet ved at handle om Hvidovre, og som har haft det éntydige formål at skaffe direkte anvendelige lokalhistoriske oplysninger om vores kommune.

Men langt hovedparten af de erindringer, som borgerne i Hvidovre i dag bærer rundt på, er kendetegnet ved at dreje sig om andre steder end netop Hvidovre. Det er faktisk karakteristisk for en forstad som Hvidovre, at et flertal af indbyggerne er tilflyttere og dermed har deres rødder og erindringer et andet sted.

I og med, at de er flyttet til Hvidovre med alle deres erindringer,

**Erindringer er
en vigtig kilde
til Hvidovres
historie**

bliver alle de fremmede erindringer, rødder og forudsætninger til en del af Hvidovres historie. Hvidovres udvikling er faktisk ikke rigtig til at forklare uden at kende til tilflytternes erindringer.

Hvidovres næsten brutale udvikling, hvor der ikke blev taget skyggen af hensyn til det gamle landsbysamfund, er ikke til at forstå, hvis man ikke tager tilflytterpolitikernes erindringer i betragtning. Det var for en stor del folk, der netop var flygtet fra den type landsbysamfund, som det gamle Hvidovre repræsenterede. Det var et klassesamfund, som de foragtede, og derfor havde de svært ved at se værdierne i noget som helst af det, som bønderne havde efterladt.

Det var først en senere generation, der genfandt værdierne i de små landsbyhuse og den krogede gade. Og da var det i store træk for sent.

□

Heri ligger den lokal-egoistiske forklaring på, at Lokalhistorisk Arkiv for nu tre år siden tog initiativ til at starte en erindringsgruppe, hvor borgere i kommunen mødes og hjælper hinanden med at få skrevet erindringer.

Det er ikke ret mange egentlige Hvidovre-erindringer, der bliver skrevet her (vi har dog heldigvis også en enkelt næsten "indfødt" i gruppen), men der kommer mange velfortalte erindringer af den slags, der sammen med alle de mange andre oplysninger, lokalhistorien råder over, kan hjælpe os til at forstå, hvorfor udviklingen her i Hvidovre har formet sig på netop den måde, det er tilfældet.

□

Alt dette handler om, hvorfor lokalhistorien har interesse i, at der bliver skrevet erindringer - og helst rigtig mange. Men ellers er der

Hovedparten af borgernes erindringer handler også om andre steder end netop Hvidovre

jo lige så mange motiver til at skrive sin historie, som der er skribenter. Det kan være til børnebørnene, til den store offentlighed eller til skrivebordsskuffen.

Det påstås, men det kan man jo spørge erindringskriverne om, at selve det at skrive erindringer giver en bedre livskvalitet. Hvis det er tilfældet, så er det blot endnu en god grund til at gå i gang med at skrive sine erindringer.

□

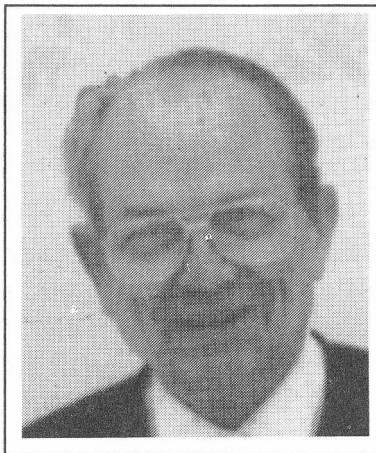
I de næste to årgange af "Hvidovre Lokalhistorie" bringer vi klip fra de erindringer, som erindringsgruppen, der mødes på Rytterskolen en gang om måneden, skriver. Tilsammen giver de et godt billede af, hvor forskellige Hvidovreborgernes baggrunde er, og hvor forskelligt vejene til Hvidovre har formet sig.

En næsten fuldtallig erindringsgruppe - der mangle to

Uddrag af en københavnerdrengs optegnelser

Af Knud Weile

En augustdag gik en ængstelig, næsten 7-årig dreng, kaldet Lillebror, med sin gamle Mor på 43 år i hånden på vej til sin første skoledag. Hun iført overstykke (det var nok for varmt til kåbe) og klokkehat. Han i strikket uldtrøje, livstykke med elastik til de lange strømper og lærredsknapperne, korte bukser - et stykke med bart -spejderbælte, skjorte, slipover, alpehue. Tværs over skulderen hang den nye brune rumpedasker indeholdende tavle, griffel (ikke patent), svamp og pennalhus af træ arvet fra større søskende.

Forventningerne var store - skræmmende, men man var nu blevet skoledreng.

Det har fulgt mig hele skoletiden

Der var et hav af unger og mødre. Kl. 8 ringede skoleklokken. Man fik orden på os: Stillet op i lang række to og to med hinanden i hånden gik vi op ad trappen til første sal på nr. 11.

Mine 35 skolekammerater og jeg (alle drenge) fik en plads ved tomandspultene med klap, hylde under, fodbrædt, der kunne vippes, krog til tasken og øverst på den skrånende bordplade blækhus af glas til at tage op og dækket af en hængslet metalplade. Ligeledes øverst var der en ca. 6 cm bred nedfældet rille til blyant og penneskaft, så de ikke kunne rulle ned.

Knud Weile 1930

De vel 30 mødre (ingen fædre) stod rundt langs siderne i klasse-lokalet og påhørte, hvad læreren, hr. Henriksen, havde at sige om alt det praktiske. Vi blev råbt op fra protokollen, og jeg stod sidst - det fulgte mig hele skoletiden.

Så kom sygeplejersken, og vi blev vejet, heldigvis med tøjet på, løseligt beskuet og befølt. Jeg var lige på grænsen til svagbørnskoloni, men havde heldigvis ikke kirtler, så jeg slap for lys på Finsen.

Vi fik så udleveret skemaet - en reklame fra Richs kaffetilsætning. Min klasse, der hed 1.a., skulle møde mandag til og med lørdag fra kl. 8-12. B-klasserne gik fra 12-16.

Fagene var dansk, skrivning, regning, religion og gymnastik. Vi fik ABC'en med hjem med besked om bind på til næste dag, og bindet skulle så skiftes hver måned. Næste dag skulle vi også have 2 øre med til køb af et stilehæfte, og 2 øre til et regnehæfte og medbringe en Viking-blyant nr. 2.

Stadig lidt rystet, men også utrolig stolt som nybagt skoledreng fulgtes han med sin Mor fra skolen, men nu **uden** at holde i hånden, hjem til lejligheden Randersgade 44, stuen tv.

Randersgade 44

Her må vi dvæle lidt oven på dagens strabadser. Nr. 44 var tidligere nr. 14, indtil Kalkbrænderivej blev nedlagt og kaldt Randersgade. Her blev jeg så født en efterårsdag i 1923 som efternøler til tre søskende på 8, 10 og 12 år. Jordemoderen var også denne gang fru Maaløe, en stor stout kvinde. Jeg mødte hende igen i 3-4 års alderen, og trods venligt klap på hovedet var jeg hunderød for hende.

Jeg husker selvfølgelig ikke sceneriet omkring fødslen, men fatter ikke, hvordan det har kunnet foregå. Lejligheden var på to værelser og havde nu seks mennesker boende. Dertil kommer, at der i stuen var et stort egetræsspisebord, seks stole, buffet, dækketøjsskab,

sybord, etagere, klaver, divan og kakkelovn. Sovekammeret husker jeg ikke.

En hård flytning og en fin mand

Da jeg var 3-4 år, flyttede min Mormor, der havde gigt, fra en kvistlejlighed i Holsteinsgade ind ved siden af os i stuen til højre, og Far og Mor lejede så hendes stue til gården som sovekammer. Flytningen foregik med trækvogn, og jeg var med, og det må have været hårdt for mine to morbrødre og min Far, for de var inde på flere værtshuse på vejen for at slukke tørsten. Hvad jeg fik, husker jeg ikke.

Ejendommens vært var en meget fin mand, der var kontorchef i Marineministeriet og hed hr. Fleischer. Han boede i Nyboder i længen mod St. Kongensgade. Hvert år kom han til jul med en utrolig billig æske chokolade. Hans kone var sommetider med - hende kunne jeg ikke lide. Og hvorfor nu chokolade - jo, Far var vicevært.

Og nu lidt om ejendommen

Den var på ti to-værelses lejligheder.

På første sal th. boede Rosborg, Konen var syg og kom aldrig på gaden. Til venstre boede Jardan med datteren, "der sang".

På anden sal tv. boede rare Vittrup Nielsens. Han var noget så fint som politibetjent. De var utrolig gode mod mig; havde endnu ikke selv fået børn. Th. husker jeg ikke.

Tredie sal tv.: Marcel og hans moder, de var meget mørke, og han var elsket og efterstræbt, da han var piccolo i Park Teatret.

På fjerde sal boede til begge sider en enlig dame. Jeg ved ikke, hvad Mor ordnede for den ene, men når vi var der, fik jeg altid en skive lys rugbrød med smør. Vi købte altid selv Normalt rugbrød. På femte sal var der vaskeloft, tørreluft og pulterkamre. Her var der, ligesom på køkkentrappen, ikke elektrisk lys.

Barndomshjemmet Randersgade 44

Det var jo en moderne, elegant ejendom, for WC'erne lå på køkkentrappen, en halv etage oppe. To familier delte det. Ved vintertide blev der ophængt petroleumslamper, for at rørene ikke skulle fryse. Inde i nr. 42 havde de bare lokum i gården. Natpotten var et vigtigt møbel.

På hovedtrappen var der lys; man trykkede på en knap, lyset tændte en tid og gik så hurtigt ud igen.

I husets venstre kælder (der var såkaldt høj stue) boede cykelsmeden, kaldet Tyren. I nedgangen til hans kælder fra køkkentrappen stod en gammel trærod, som jeg var usigelig bange for. I husets højre side var gennemgangen en trappe ned, heri kældere. Døren hertil var altid låst, så hvad det obligate pissoir i gården med tremmedør og mystisk tjærelugt skulle bruges til, ved jeg ikke.

I gården var så metalskraldebøtterne med lågene sat fast på en jernstang på plankeværket, zinkskraldespanden skylledes ved vandhanen. Man trak i en jerntråd med øje, så kom vandet. Gav man slip, holdt det op med at løbe. Sådan var det også med den enlige messinghane i alle køkkener. Sagde I miljø?

"Vores stykke" var mod syd afgrænset af stenrenden, der optog vandet fra nedløbsrørets skråstykke, så det kunne løbe ud i rendestenen. De fristende jordrevner ved brostenene her var det strengt forbudt at pille i med en træpind.

Både ned til cykelsmeden og gennemgangens trapper var der jerngelændere.

Køkkenet

Jeg nævnte vandhaner, så lad os kigge ind i køkkenet:

vasken af emaljeret støbejern var til venstre for køkkendøren ved vinduet, fordi afløbet fra vasken løb ud i nedløbsrøret uden på huset og derfra ned i kloakken. Så kom det blå køkkenskab med

porcelænet, køkkenbordet med tyk træplade og spisekammeret. Alle skabe havde hvid porcelænsdug og træ-vinge til spærring af dørene.

Så var der tallerkenrækken - hvor også Mor's pung lå på nederste hylde. Og der var den uundværlige høkkasse. I hjørnet var komfuret med messingstangen foran. Det oprindelige komfur brugtes ikke, så ovenpå stod den sorte gasovn og gasapparaterne - alle tilsluttet de usikrede messing-gashaner med gummislanger, der af og til blev utætte.

Oven over var gasmåleren, der var en slags vandmåler; de tykke blyrør herfra gik ud til de gennemgående tykke jerngasrør og videre op til næste etage. Gasarmen - 70 cm lang - var der endnu. Sluttelig aftrækslemmen af jern med en lang jernstang med øje til sømmet i væggen, når den var åben.

Hvor det sammenklappelige badekar, der vel var af sejldug, og den lille jernbeholder med slange og bruser - alt i lysegrønt - opbevarede, husker jeg ikke.

Kvarteret

Men lad os nu lige gå ud på gaden for at se lidt på omgivelserne for mine første syv leveår.

Det stykke af Randersgade mellem Århusgade og Koldinggade, hvor jeg boede, var ca. 60-70 m langt. På vor side boede på hjørnet i nr. 42 købmand Petersen. Der reddede man sig altid et bolche, når man handlede. Det gjaldt især, hvis man forsynede hans meget tykke kone, med oplysninger om familien - dem var hun snu til at fravriste én. Hun sad altid i forretningen sammen med deres store papegøje Jakob i det store bur.

I nr. 44 boede som sagt cykelsmeden, kaldet Tyren. I nr. 46 havde en blikkenslager værksted, og på sidste hjørne var der en grøntforretning. På den anden side af gaden lå bager Nielsen i hjørneforretningen. Efter opgangen en elektrisk rulleforretning -5 øre stokken.

I næste nr. en skomager og så glarmester Madsen (der drak), og som i sine udstillingsvinduer havde utallige billeder af vægtløfteren Bech Olsen i tricot og med alle sine medaljer.

I næste nr. lå et vaskeri og endelig på sidste hjørne et hjemmebakkeri. Brødet var lidt billigere og mindre dér, og kagerne havde skrigende farver!

På hjørnerne ved Koldinggade lå fru Christiansens viktualieforretning og modsat købmand Thygesen - men det var en "fin" forretning. Koldinggade var overhovedet lidt finere med større lejligheder. Dette til trods fostrede den de modbydelige "Koldingbisser", især i den østlige del.

Århusgade var mere folkelig med masser af forretninger: Røde Mølle og ismejeriet, hvor man hentede fløde i kande. Blikkenslager Bruxelius og fiskemanden, der gerne ville have gamle aviser til indpakning af fiskene, når de var blevet slagtet, efter at man havde udvalgt dem i bassinerne med den evigt løbende tynde stråle (hvor længe havde de mon gået der?). Barberen, hvor man kunne blive klippet for 50 øre, siddende på et brædt lagt over barberstolens armlæn, og slagter Cort Olsen, der også havde hestekød - 3 pund for 1 krone. Dertil kom isenkræmmer, manufaktur, sko, hørkram, blomster, cykler, værtshuse - jeg kunne blive ved.

Jeg vil dog lige nævne slikforretningen over for Randersgades Skole, hvor man kunne købe en is for 5 øre, en Amerikaner i musling for 10 øre, nas, salmiakker, fire slags saltpastiller, spejderhagl og to karameller for 1 øre. Der var lykkeposer med uspiseligt indhold, men med fine "gaver" til 5 øre - hvilket forøvrigt var størrelsen på mine ugentlige lommepenge.

Ankomst og familiekomplicationer

Men vi har helt glemt ham den nyfødte. Han kom selvfølgelig først på gaden til barkedåben i Davidskirken - udøbte børn tog man ikke ud. Gudmoder var tante Ellen Bigum, hun var Mors

kusine og onkel Christians (min Fars ældste broders) anden kone. Hvorfor nu nævne det. Jo bag det lå et familiedrama, som jeg først hørte om mange år senere. Onkel Christians første kone var min Mor's søster. Hun var smuk som en filmstjerne. Hun rendte fra ham med en gift mand; de flygtede over Hamburg til Amerika. Han kunne aldrig vende hjem. Men min moster kunne godt år senere, og hende har jeg mange glade og spændende minder om. Min yngste søster, der var tre år ældre, havde grædt, da de fik mig, for hun havde på Far's anmodning lagt sukker i vinduet, så det var jo hendes skyld.

Jeg var et værre skravl. Min Mor, der var midt i trediverne, havde haft det meget dårligt, mens hun ventede mig. Jeg fik ikke bryst og ved ikke, hvad man dengang gav spædbørn. Jeg havde Engelsk Syge og Psoriasis over hele kroppen; måtte i barndommen ikke få kød eller æg - sagde vores doktor Engelbreth-Holm.

Doktor Engelbreth-Holm

Doktor Engelbreth-Holm kom på sin cykel, når man kaldte. Telefon havde vi grundet Fars arbejde - øbro 4703 ydun. Det var en kvart-telefon. Samme doktor klarede alt. Venteværelset - en af hans stuer - var smukt møbleret med mahognimøbler og skilderier på væggene. Konsultationsrummet var endnu smukkere møbleret - kun en briks og et skab med medikamenter antydede, at man var hos doktoren. På hans toilet - der var trods alt to - blev der foretaget alt fra småoperationer til øreskylning. Når man skulle vaccineres og dermed erlægge et gebyr på 2 kr., blev doktoren - der ellers var meget barsk - yderst venlig.

Det normale besøg blev betalt af "Syge-kassen af 1872", hvor man hver måned gik op i en anden Østerbrogade-lejlighed og betalte sit kontingent. Det var også i en smuk stue i et privat hjem.

For øvrigt fik man de fleste anvisninger fra lægen sagt højt på vejen tilbage gennem venteværelset.

Weile med forældre på Gl. Kongevej 1931

Familie-betalinger

Familiens betalinger var et kapitel for sig. Repræsentanten fra Schelkes Klædesforretning på Dosseringen kom hver måned og hentede sit afdrag. Folkeforsikringsmanden kom også med sit klippeark som kvittering, og fra Dansk Spireselskab kom deres mand og tømte spare-uret for månedens daglige 10-ører. Skomager Hermansen på Lyngbyvej - der var i sangkoret "Skjald" ligesom Far - hentede også sit afdrag.

Alle betalinger ordnedes dog ikke hjemme. Der skulle betales til Millionen - en afdeling af landmandsbanken beliggende på Rådhuspladsen. Her administreredes lån på livsforsikringer for embeds- og bestillingsmænd samt læger. Samme forening gav et mærke med værdi 5 øre af hver købt krone i visse forretninger, og

den findes vist endnu i dag. Ideen i Millionen var for øvrigt, at summen på livsforsikringen næsten gik lige op med lånet, så der aldrig blev noget til udbetaling; men det var jo "solide folk".

Arbejdernes Byggeforening

Morsommere var det at komme med til Arbejdernes Byggeforening i Fortunstræde. Her betaltes 1 kr. pr. bog pr. måned, og til konfirmationen blev så udbetalt ca. 175 kr. Hvis man var mere end heldig, kunne man få udtrykket retten til at købe et hus, hvis der var bygget nogen. Kartoffelrækkerne i Farimagsgade, Kildevældskvarteret og kvarteret ved Carlsberg er byggeforeningshuse og ligger der den dag i dag.

På kontoret førtes bøgerne med blæk, to mennesker skrev og underskrev. Hus, møblering og personale var fortidigt: Skrivepulte, træstole, der kunne skrues op og ned, et udskåret skrankegelænder og billeder af de ældgamle tidligere formænd og bestyrelser i glas og ramme, og så var der stilheden. Her hørtes nemlig kun penneskratten og lyden, når der bladedes i de store foliebøger, eller de åbnedes eller lukkedes. Alt henførte en til en fjern fortid, og så sent som i 70'erne foregik det stadig sådan. Jeg har ofte sendt folk hen for at betale dér, så de kunne få en oplevelse af sceneriet. En byggeforeningsbog i dåbsgave med de første 5 kr. betalt var ikke ualmindeligt.

Og så var der klasselotterisedlerne, der skulle fornys hver måned vidt forskellige steder i byen, men alle steder lige spændende. Private hjem med spændende møblering, altid ældre damer: Sorte kjoler til anklerne, høje i halsen, knude i nakken og med filigransmykker eller kæder med en gammel sølvmønt om halsen.

Men bedst af alt: Byen blev oplevet, blev set, og jeg spurgte og fik

Vedtægter

for

Hvidovre

Lokalhistoriske

Selskab

Et fortidigt
sceneri, der
varede ved
helt op i
1970-erne

1. Formål

Selskabet har til formål at udbrede kendskab til og vække interesse for Hvidovre kommunes lokalhistorie samt støtte udgivelsen af lokalhistorisk litteratur om Hvidovre kommune

2. Organisation og tilhørsforhold

Selskabet er en privat forening, der arbejder i nær tilknytning til Hvidovre kommunes Lokalhistoriske Arkiv.

Bestyrelsen består af 9 medlemmer - heraf 2 medlemmer valgt af og blandt udvalget for Kultur og Fritids medlemmer samt 2 suppleanter.

Valg af de 7 bestyrelsesmedlemmer og de 2 suppleanter, 1 revisor og en revisorsuppleant foretages af den ordinære generalforsamling.

Arkivlederen deltager i bestyrelsesmøderne.

3. Generalforsamling

Generalforsamlingen er selskabets højeste myndighed.

Den ordinære generalforsamling afholdes hvert år i november måned, og indkaldelsen sker skriftligt med 14 dages varsel. Forslag, der ønskes behandlet på generalforsamlingen, skal være formanden i hænde senest 8 dage før generalforsamlingen.

Ekstraordinær generalforsamling afholdes, når bestyrelsen skal beslutte det, eller når mindst 20 medlemmer begærer det ved skriftlig henvendelse til formanden med oplysning om dagsorden

for det begærede møde. Bestyrelsen indkalder da generalforsamlingen med 14 dages varsel som ovenfor anført.

Beslutninger, herunder vedtægtsændring, træffes ved almindelig stemmeflerhed.

Følgende punkter skal behandles på generalforsamlingen.

1. Valg af dirigent
2. Formandens beretning.
3. Fremlæggelse af revideret regnskab.
4. Fastsættelse af kontingent.
5. Behandling af indkomne forslag.
6. Valg af bestyrelsesmedlemmer og suppleanter.
7. Valg af revisor og revisorsuppleant.
8. Eventuelt.

4. Medlemskab

Generalforsamlingen fastsætter årskontingentet. Som medlemmer kan optages enkeltpersoner.

Som medlemmer uden stemmeret kan optages foreninger, institutioner og virksomheder.

5. Bestyrelse

De af generalforsamlingen valgte bestyrelsesmedlemmer vælges for 2 år ad gangen, således at der på lige år vælges 4, på ulige år 3. 2 suppleanter vælges for 2 år ad gangen. Revisor og suppleant vælges for 1 år ad gangen. Bestyrelsen konstituerer sig selv.

6. Økonomi

Selskabets regnskab offentliggøres i forbindelse med den ordinære generalforsamling.

7. Selskabets ophør

Til opløsning af selskabet kræves en beslutning på en generalforsamling, hvor mindst en tredjedel af selskabets medlemmer er til stede.

Er dette medlemstal ikke mødt, indkaldes ekstraordinær generalforsamling, som da er beslutningsdygtig uanset antallet af de fremmødte.

I tilfælde af ophør tilfalder selskabets formue Hvidovre kommune.

**Vedtaget på den ordinære generalforsamling
d. 22 november 1993.**

fortalt. Så helt fra den tid stammer mit kendskab til og interesse for byen København, som jeg har dyrket og studeret siden.

Østerbro

Østerbro var et spændende kvarter at bo i. Især fordi man dengang gik ture. Tur med Mor og aftentur med begge forældre. "Pænt" klædt på var man jo. Sommer: Korte spejderbukser, blå eller grønne, slipover, alpehue. Vinter: plus-four, sweater, jakke og vinterfrakke. Man havde lært at bukke (pigerne at neje) og at tage hatten af, når man mødte nogen.

Men nu afsted.

Hen hos Buddha (øgenavn) ved Trekanten for at købe Anker garn nr. 30 til Mormors hækling af mellemværk og blonder, forbi Frisenettes grønthandlerforretning - han viste sig senere at være Det borende X, forbi spøgelses-huset på

hjørnet af Nøjsomhedsvej, forbi Opfostringshuset med drengene, der havde uniform på og var forældreløse - føj da, tænk hvis Far og Mor døde - forbi det skæve hus på hjørnet af Ndr. Frihavns-gade, gennem Rosenvængets Allé med alle de gamle, fine villaer - dog først efter at have passeret politistationen, der altid gav beklemt samvittighed uden grund - og det mærkelige hus, hvor der boede en trolld.

Videre forbi værgerådet - det værste af alt, og hvor man kom, hvis man var uartig, og dernede i kælderen fik man gennem det åbne vindue forevist drengene, som allerede var kommet der, og som gjorde gymnastik. Over Trianglen, jeg skulle lige tisse, og der var pissoir for mænd på bagsiden af den runde pavillon. Forsiden rummede Kiosk Bien og dametoilet med opsyn, pris 10 øre for det pæne, men også et gratis. Hen at se fuglene i Sortedamssøen, eventuelt først op i Bikuben på første sal i hjørnehuset, hvor man

**Han viste sig
senere at være
det borende X**

var hunderød for den gamle sure bankkasserer. Kassererne var altid gamle dengang, da det var et avancement.

Hov, noget i luften - hurra en flyver, og bag den slæbtes, skal vi kalde det et banner med "VASK I PERSIL". Ikke andet. Så var det meget mere spændende at få hold i nakken, når man måbende stod og så Clauson Kaas med sin røgflyver skrive HENKO eller IMI på himmelen. Men alligevel, man havde set en flyver i dag.

Var man så heldig, at ambulancen med sit ba-bu gummibothorn, massive dæk, gear og bremse udendørs, vindspejl, ellers åbent førerhus, kom susende forbi med over 30 km - der jo var fartgrænsen på de runde skilte - så var det en topdag. Hjem over Lille Triangel, Kastelsvej med alle ambassaderne, Blindeinstituttet - det først byggede grundmurede hus

**Ba-bu gummi-
bothorn,
massive dæk,
gear og brem-
se udendørs**

efter voldenes sløjfning - gennem den spændende Classens Have, Strandboulevarden med alle tømmerpladserne, et kig til den store drøm, brandstationen: For brandmand ville man være - jeg søgte for øvrigt engang, men blev ikke antaget; jeg var vist for tung i... Forbi Finsen med fru Heibers villa, kigge ind gennem de skrå, gitrede trælameller på Kryolitten for at se det spændende, der foregik; her til højre 1,5 m nede resten af De fattiges Dyrehave, så Spritfabrikkerne, ad Viborggade forbi mirakelsmeden, købmand Laurits Larsen, passere legepladsen i Århusgade og lige sige goddag til onkel Aage, der sad i sit avishus her ved legepladsen, så hjem for at spise og lege.

Man havde set en flyver i dag

Weile som 9-årig

Årsberetning 1993

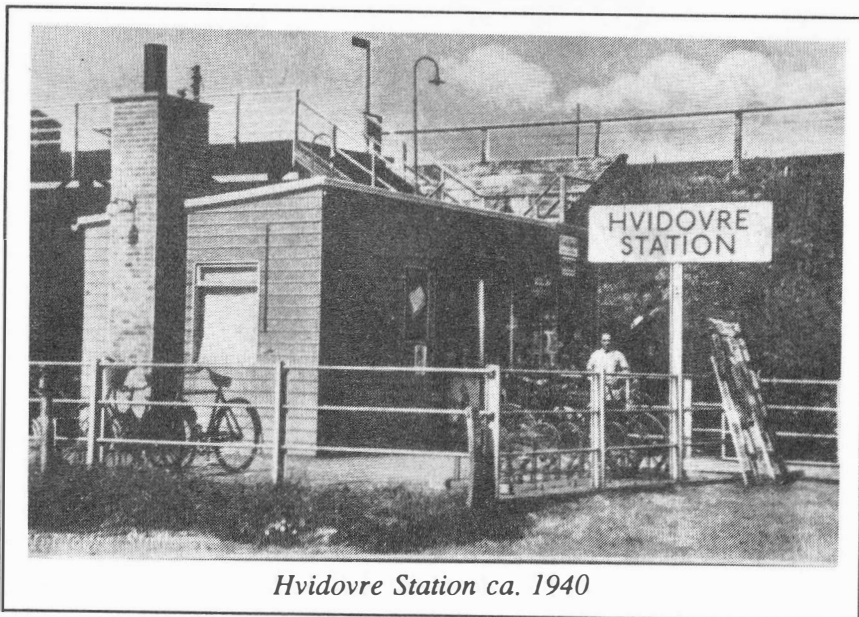
Hvidovre Lokalhistoriske Arkiv

Af Poul Sverrild

Arkiv-virksomheden

Der har i det forløbne år været knap 478 gæster på arkivet, et antal, der svarer ret præcist til niveauet for de foregående par år. Det er med uændrede åbningstider, og det forholder sig trods skiltning fortsat sådan, at op mod en trediedel af besøgene finder sted udenfor åbningstiden.

Antallet af afleveringer har ligget på omkring de 70, også svarende til sidste år.

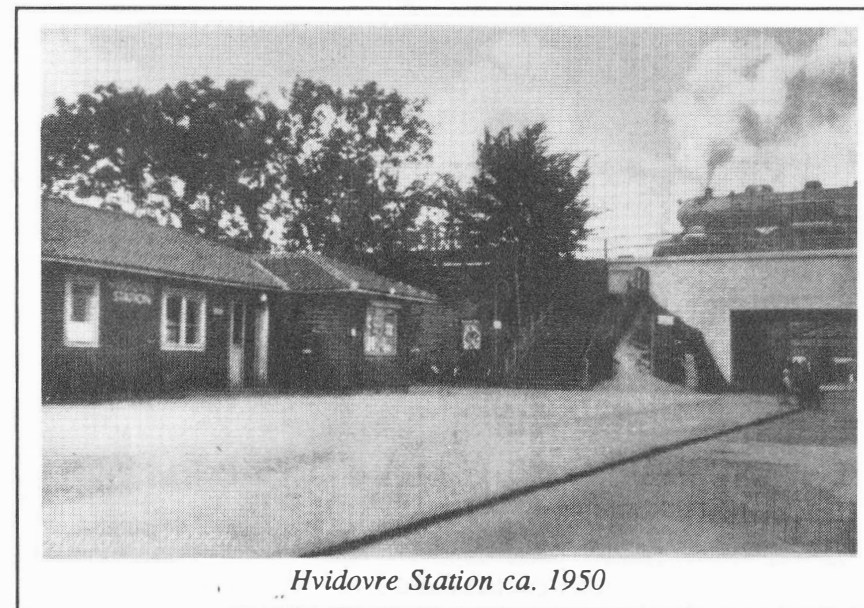

Hvidovre Station ca. 1940

Blandt de mere markante afleveringer skal nævnes Hvidovre Nærradio, der har afleveret godt og vel 300 lydbånd med optagelser af radioudsendelser. Det er resultatet af et formaliseret samarbejde, hvor Hvidovre kommune gennem Lokalhistorisk Arkiv finansierer bevaring af udsendelserne, så Nærradioens journalistiske udsendelser kan blive tilgængelige for eftertiden på linie med f.eks. Hvidovre Avis.

I løbet af året er der afleveret omkring 450 fotografier, dels aktuelle og dels historiske. Blandt andet er der dukket et for arkivet helt ukendt postkort af Hvidovre Stations anden billetsalgsbygning op.

Blandt de emner, arkivet har sørget for fotodokumentation af i år, er kommunens Irma-butikker, som blev gennemfotograferet i foråret, for det var jo en hel kultur, der stod overfor at forsvinde.

Hvidovre Station ca. 1950

Der er også i år afleveret et par foreningsarkiver, hvor jeg kan nævne den nu nedlagte forening Hvidovre Børnedramatik.

Edb-registreringen er endnu ikke blevet påbegyndt, men programmet er anskaffet og står nu overfor at blive installeret, og de første inddateringer finder sted i januar måned.

Det bliver i første omgang billedsamlingen, som bliver genstand for inddatering, da det er den samling, der er det stærkeste træk på. Erindringsgruppen, der mødes på Rytterskolen en gang om måneden, arbejder nu på tredje år med uformindsket indsats, og i vores blad kommer vi nu i de næste otte numre til at møde nogle af resultaterne i form af erindringsartikler.

På erindringsfronten er arkivet også på anden led i gang med et spændende projekt. I forsommeren var jeg inviteret ud til en jubilerende skoleklasse fra Sønderkærskolen for at sige noget om erindringer. Det har nu kastet en masse skoleerindringer af sig.

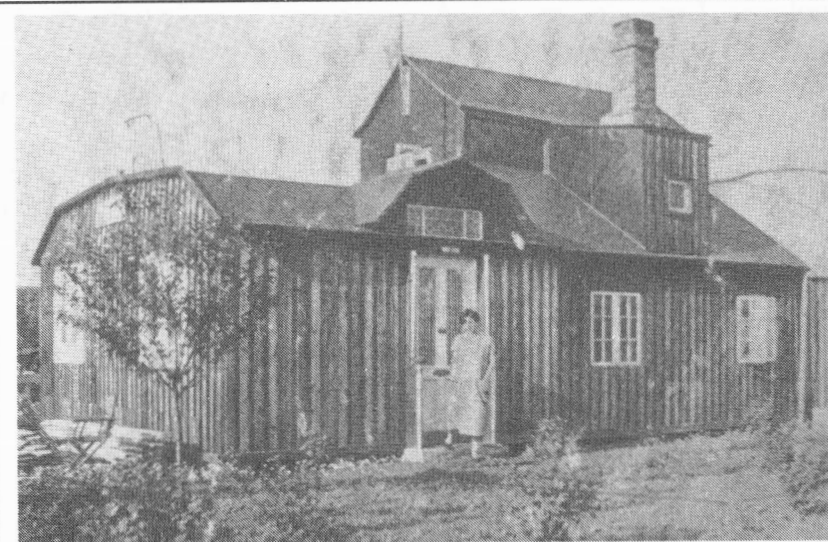

Vojensvej 43 i begyndelsen af 1920-erne

Der ligger nu skoleerindringer fra syv af klassens elever på arkivet, og jeg planlægger en lille særudgivelse af disse erindringer til næste år, hvor Sønderkærskolen i øvrigt kan fejre sit 70 års jubilæum.

Sammen med vores tidligere bestyrelsesmedlem, H. Elsted Jensen, arbejder arkivet på et stort billedprojekt med affotografering af adskillige hundrede af arkivets bedste billeder, som i løbet af de næste år vil blive tilgængelige i en række mapper, der er delt geografisk ind, så der for eksempel er en række mapper om Hvidovre Syd, om Avedøre og så videre.

Jeg har i år deltaget som observatør i Københavns amtsmuseumsråd. Her er det min opgave at forsøge at orientere om, hvordan amtets lokalarkiver løser deres opgaver, og forsøge at påvirke det kulturhistoriske arbejde, som amtet forestår, så det i det mindste ikke modvirker kommunernes interesser.

Vojensvej 43, 1925

Det ville jo være at foretrække, at de forskellige offentlige instanser arbejder sammen fremfor at træde hinanden over tæerne. Arkivet har lykkeligt undgået besparelser på sit lille budget, men selv uden besparelser kan alle aktiviteterne ikke understøttes af budgetmidlerne. Så jeg skal her - uden at nævne de enkelte sponsorer - udtrykke min taknemmelighed for, at sponsorbidrag i et omfang, der overstiger arkivets eget driftsbudget, har gjort det høje aktivitetsniveau muligt.

Medarbejdere

I foråret arbejdede Hans Christian Thomsen med at indsamle oplysninger om de almennyttige boligbyggerier i Hvidovre i efterkrigstiden med henblik på, at arkivet på et senere tidspunkt kan udgive et arbejde om det emne. Det har resulteret i en udklipsamling, der knytter an til tidligere foretagne erindringsindsamlinger om samme emne.

Etnologen, Lone Holden, er i efteråret startet som medarbejder på arkivet, hvor hun dels indgår i løsningen af de løbende arkivopgaver som ordning og registrering, og dels arbejder hun på en undersøgelse af familiestrukturer i 1700-tallets Hvidovre.

I tilknytning hertil samarbejder hun med skolevæsenet om udarbejdelsen af et undervisningsmateriale, der bygger på brugen af Hvidovre Kirkebog, som hun også har medvirket til den forestående udgivelse af.

I foråret stod hun for i samarbejde med Hvidovre kommunes kultursekretariat at overføre det store manuskript, som Ernst og Lilly Cortsen har udarbejdet, til edb, og hun har også stået for udarbejdelsen af nogle brugervenlige registre til bogen.

Endelig arbejdede en studerende, Gerner Gravang, i et par måneder i forsommeren med transskription af folketællingen i Avedøre 1901, som forhåbentlig vil foreligge på tryk i løbet af det kommende år. Og han er gået i gang med endnu en folketælling.

Foredrag og busture

Jeg har i årets løb holdt ni foredrag, forestået tre busture og undervist skoleklasser to gange. Busturene har været for pensionister fra Hvidovre og fra vores tre venskabsbyer, for enlige mødre tilknyttet projektet Luna og for politikere og planlæggere, som Byplanlaboratoriet havde samlet til en kongres om forstæderne. Lone Holden har i løbet af efteråret holdt flere foredrag for grupper spændende fra børn til HF-elever.

Andre formidlingsaktiviteter

Arkivets hovedformidlingsprojekt har i år været videofilmen om Jens Kristensen, dette selskabs første mangeårige formand. Hans Thomsen og Stig Sørensen, der har skabt filmen for arkivet, har arbejdet på den i et par år, og jeg er som leder af Lokalhistorisk Arkiv utrolig glad for, at den nu foreligger som det første portræt

Gl. Køge Landevej gennem Hvidovre i 1960-erne

af en Hvidovre-politiker, et portræt af én af dem, der skabte det moderne Hvidovre på godt og ondt.

Der er dérudover fra arkivet kommet en række artikler i Hvidovre Avis, i vores eget blad og i flere fagtidsskrifter, som Fortid og Nutid og Byplan.

Arkivet forventede, at Hvidovre Kirkebog 1747-1777 skulle udkomme i år. Men da det har været vanskeligere at skaffe sponsormidler, end jeg havde håbet, har det ikke kunnet lade sig gøre. Men bogen er lige på trapperne og udkommer i januar eller februar måned 1994.

Arkivet deltog også i årets Rytterskoledage med et rimelig godt udbytte målt i kontakter og påfølgende afleveringer.

Rytterskolen

I årets løb har der været afholdt 124 arrangementer, og det er en lille stigning fra sidste år.

Vi er nu ved at nå loftet for, hvad vores fredede skolebygning kan bære. Det begynder at blive tydeligt for eksempel på gulvet, at huset bliver brugt flittigt, og uden at større rengøringsbudget bliver det svært at fastholde det ordentlige indtryk, som Rytterskolen i dag giver de besøgende.

Vi står også overfor at skulle erstatte noget af køkkeninventaret og må håbe på, at det er muligt at skaffe midler til det.

Men det er herligt, at huset nu også er levende om eftermiddagen, så det er synligt udefra, at det bliver brugt i overensstemmelse med de oprindelige ideer.

Ikke færre end tre kulturhistoriske foreninger holder nu til her som regelmæssige brugere.

Egnsteater

Den store egnsteaterforestilling, Rødder Rak og Reformister, der blev opført i januar og februar, og som tog udgangspunkt i de

store landboreformer i 1700-tallet, var arkivet dybt involveret i, og det blev jo heldigvis en forrygende succes både i henseende til anmeldelser og til antal af tilskuere.

Arkivet stod bag den udstilling om Hvidovre i 1700-tallet, som ledsagede teaterstykket, ligesom arkivet havde leveret baggrundsmaterialet til forestillingens indhold.

På baggrund af succesen arbejder arkivet nu sammen med egnsteater Vestvolden på at sætte et nyt stykke lokalhistorisk funderet dramatik op i januar/februar 1995. Stykket kommer til at handle om fremmede i Hvidovre gennem tiderne, og titlen er: De Grænseløse.

Konsulentvirksomhed

Arkivet benyttes som konsulent af Teknisk Forvaltnings Planafdeling i en række plansager og sager om vurdering af mulig-

Hvidovrevej ved Torvet i 1960-erne

hederne for arkæologiske fund, bygningsbevaring og bygningsrenovering.

I år har der været arbejdet på sager om Hvidovre Torv, Damgården i Avedøre, den nye Falck-station på Avedøre Havnevej, Avedørelejren, Stevnsbogård i Avedøre, Rådhuspladsen og ældrecentret i Hvidovregade.

Det er opgaver, der tager meget tid, men set fra et lokalt kulturhistorisk synspunkt, er det utrolig positivt, at planlæggerne endelig har fået øjnene op for, hvor vigtigt det er at sikre de historiske værdier, der overlevede 50-ernes og 60-ernes voldsomme udvikling. Det er også nu, vi står overfor at skulle forholde os til bevaringsværdien af de bedste eksperimenterende byggerier fra 1950-erne, som Hvidovre er så rig på.

Forestående opgaver

Som ovenfor omtalt står kirkebogen nu foran sin udgivelse, men mere præcist om det kommer i næste nummer af bladet.

Så deltager Arkivet i år for første gang i det årlige julemarked, som Kulturrådet arrangerer i Medborgersalen d.2. og 3. december. Arbejdet med det nye arkiv-edb-program, Arkibas, som starter i januar kommer erfaringsmæssigt til at tage mange ressourcer, men det skulle gerne give et bedre service-niveau på registrerings- og søgeområdet. Man må ikke forvente, at denne indsats bliver følelig før, der er gået et par år og i det mindste hovedparten af billederne er inddateret.

På udgivelsesfronten ligger der flere ting og lur i fremtiden, men om de kommer til næste år eller først om to år, er blandt andet afhængigt af, hvor mange sponsormidler, det kan lykkes mig at skaffe.

Det er dels en billedbog om det gamle Hvidovre og Avedøre, dels en bog med 50 små artikler, og endelig den før omtalte lille bog med skoleerindringer.

Tak for årets samarbejde

Til slut vil jeg takke for årets samarbejde med Lokalhistorisk Selskab og de mange, som i årets løb har bidraget til væksten i arkivets samlinger og på den måde været med til, at Hvidovres historie bliver styrket og mere synlig.

□

Og i disse tider kan der nok være brug for, at vi på alle leder arbejder på at gøre Hvidovre synlig - både når det handler om de problemer vi aktuelt oplever, at omverdenen påfører os - og når de handler om de mange kvaliteter, som vi finder i netop vores lokalsamfund.

Avedøresletten med campingpladsen ved Gl. Køge Landevej 1960-erne

Selskabets nye formand

Af Hans Chr. Thomsen

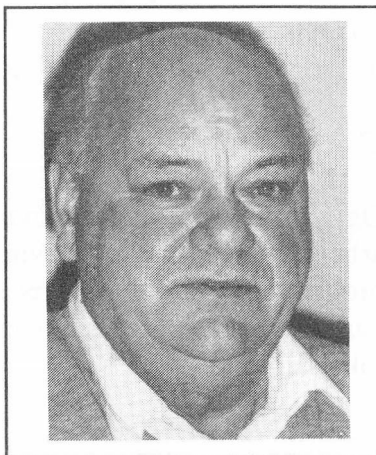
Nu har bestyrelsen konstitueret sig efter generalforsamlingen i november, og selskabets nye formand blev Dan Olsen.

Dan Olsen er fra Ørby på Samsø, og han er vokset op i en familie på 6. Han er født 1928 og tiden på Samsø blev kort. Et år efter fødslen flyttede familien til København til en husvildebarak på Hvidkildevej på Bellahøj. Efter 3 år udskiftedes den med en bedre lejlighed i et kommunalt byggeri på Bispebjerg. Der gik han også i skole til 1938. Samme år blev forældrene skilt, og Dan flyttede med moderen på landet til Herringsløse. Og det er derfra, at hans interesse for arkæologi og historie stammer.

Landsbylægen i Herringsløse interesserede sig for arkæologi og historie og det i en grad, så han kunne glemme alt om patienter og aftaler, når emnet kom på bane. Han var inspirerende og igangsættende for og de unge, der kom i forbindelse med ham. De samlede sten og gik med dem i lommen til senere "analyse".

I Herringsløse kom Dan ud at tjene på en gård, og under krigen flyttede han til København. Her fik den 14 årige arbejde som svajer. Efter krigen tog han forhyring på MS Thyra af Odense - en eksportbåd på englandsfarten. Det gik der et lille års tid med. Det blev også til en enkelt tur til Palæstina, men sømandslivet blev stoppet af en mavesygdom.

I 1947 blev det civile tøj skiftet ud med et royalt. Dan bliver

indkaldt til Kongens Livregiment i Odense.

Efter militærtiden bliver han gift og flytter til Djursland, men udfordringerne dér var for små, så i 1952 gik turen igen til København. Her gennemførtes en handelsuddannelse på aftenskole med efterfølgende arbejde i diverse firmaer. I det sidste - Flygt Pumper - bliver han i 25 år som forvalter.

Som 61 årig går han på efterløn, og siden 1973 har han boet i Hvidovre.

I hele perioden har interessen for arkæologi og historie været central. Dan Olsen er medlem af den arkæologiske forening Tværpilen, og den 1. august 1993 startede han sammen med andre interesserede foreningen Hvidovre Slægtsforskere.

I Hvidovre Lokalhistoriske Selskab er han interesseret i at inddrage skolerne i foreningens arbejde, og i den sammenhæng vil der blive sendt en skrivelse ud til samtlige skoler i Kommunen med en invitation til besøg på Rytterskolen.

Derudover vil han virke for et opsøgende arbejde blandt medlemmerne for at kortlægge, hvem der har viden og oplevelser med relevans for lokalsamfundet, og med henblik på foredrag i Selskabets regi.

I 1993 var der en medlemstilbagegang på 39 og en nytilgang på 15 så der skal arbejdes på at få nye medlemmer til selskabet. I den forbindelse arbejdes der i selskabet med en reklamefolder og der er andre tiltag, hvoraf Åbent Hus-arrangementer er ét af dem.

Medlemsmøde

I **januar** holder selskabets første formand, **Jens Kristensen**, foredrag om vejnavne.

Mange af kommunens vejnavne stammer fra de gamle marknavne, men det er ikke nødvendigvis det samme, som at vejene også ligger på de marker de er opkaldt efter - eller er det?

Og hvorfor har f.eks. de veje, der ligger på Torstengården, navne efter landsbyer i Nordsjælland?

Jens Kristensen vil også komme ind på, hvem nogle af personerne bag vejnavnene i kommunen er. Og hvorfor er de personer iøvrigt alle mænd?

Tilmelding

Af hensyn til servering bør man tilmelde sig arrangementet **senest onsdag 12. januar 1994**

på Rytterskolens telefonsvarer

tlf. nr. 31 47 34 44

Der kan godt gå et lille stykke tid fra man har ringet op, til telefonsvareren kobles til - men hav tålmodighed.

Det eneste man skal gøre er at oplyse navn, antal personer, og om der ønskes te eller kaffe. Det er ganske enkelt og ligetil.

Mødet finder sted:

Mandag 17. januar 1994 kl.19.30
Bibliotekscaféen
Medborgerhuset

Medlemsmøder

I **februar** fortæller **Svend Borring Sørensen** om sit liv som kommunalpolitiker og tolder i Hvidovre.

Borring Sørensen kom i kommunalbestyrelsen i 1954 for de konservative, og han var borgmesterkandidat flere gange.

Hans periode i lokalpolitik strækker sig over ca. 20 år.

Mødet finder sted:

Mandag 21. februar 1994 kl.19.30
Bibliotekscaféen
Medborgerhuset

I **marts** vil Orlogskaptajn **Egil Jørgensen** causere om sine oplevelser i søværnet - til søs og i land fra 1946-1987.

Egil Jørgensen er kasserer i selskabet og har sammen med den nyvalgte formand stået for Åbent Hus-arrangementerne i 1993.

Mødet finder sted:

Mandag 21. marts 1994 kl. 19.30
Bibliotekscaféen
Medborgerhuset.

Nb! Husk tilmelding på telefonsvarer.

Åbent Hus på rytterskolen

Åbent hus arrangementerne på Rytterskolen har vist sig at være en succes, så de vil blive gentaget i 1994.

Som tidligere nævnt er formålet at etablere en social ramme for medlemmerne ud over de 6 årlige arrangementer.

De næste dage der holdes åbent bliver:

Onsdag 2. marts kl. 13.00-16.00

Onsdag 6. april kl. 13.00-16.00

Onsdag 5. okt. kl. 13.00-16.00

Onsdag 2. nov. kl. 13.00-16.00

Den ny bestyrelse

- Formand** Dan Olsen, Spurvehøjvej 17, 31 78 86 42
- Næstfmd.** Kjeld Jørgensen, Kløverprisvej 48, 31 75 20 91
- PR/Sekretær** Viggo Noach, Arn.Niels.Blvd.163,2.tv,31 78 29 99
- Kasserer** Eigil Jørgensen, Hvidovrevej 98 C, 31 47 00 58
- Redaktør** Hans Chr. Thomsen, Kløverprisvej 7, 31 75 99 47
- Best.medl.** Inge Larsen, Berners Vænge 7, 2.tv. 31 78 47 36
- Best.medl.** Knud Weile, Kløverprisvej 45, 31 75 97 15
- 1.suppl.** Per Hansen, Grenhusene 26, 31 49 24 70
- 2.suppl.** Ester Hansen Høvedstensvej 22, 2.tv. 31 78 06 61
- Revisor** Ester K. Pedersen, Tavlekærsvvej 122, 31 78 23 98
- Rev.suppl.** Lisbeth Magnussen, Ankermandsvej 15, 31 49 69 77
- Sekretariatsudvalg:** Knud Weile, Inge Larsen, Ester Hansen, Viggo Noach.

NB!!!

Post til formanden bedes sendt til
Rytterskolen, Hvidovre Kirkeplads 1, 2650 Hvidovre.

HVIDOVRE KOMMUNES
LOKALHISTORISKE ARKIV
Medborgerhuset
Hvidovrevej 280
2650 Hvidovre

bag-
siden

